

T. Kūdikėlio Jėzaus Pranciškaus homilija t. Marie Dominique Philippe išskeliavimo į amžinybę proga

2006 Viešpaties metų rugpjūčio 26 d. pas amžinąjį Tėvą sugrįžo vienuolinės Šv. Jono šeimos įkūrėjas ir tėvas Marie Dominique Philippe – garsus pamokslininkas, žymus teologas ir filosofas, iškilus dominikonas. Mums, Šv. Jono broliams, seserims bei pasauliečiams oblatams, jis pirmiausia buvo tėvelis, amžinojo Tėvo, iš kurio kyla kiekviena tėvystė, paveikslas ir panašumas, vienintelio tikrojo Tėvo ikona. Dangiškasis Tėvas jį pasauliui dovanavo rugsėjo 8 d., per Mergelės Marijos Gimimo šventę, o pasišaukė rugpjūčio 26 d. Ar tai tik eilinė kalendoriaus diena...? Štai ištrauka iš sesers Nirmalos, pal. Motinos Teresės įpėdinės, Meilės misionierių Generalinės vyresniosios laiško Šv. Jono brolių Generaliniam priorui tėvui Jean Pierre Marie: „Nuostabu, kad tėvas Marie Dominique Philippe grįžo pas Dievą rugpjūčio 26 – Čenstakavos Dievo Motinos iškilmės dieną, kuri jį ypatingai suartina su mūsų mylimu Šventuoju Tėvu Jonu Paulium II. Šią dieną yra gimusi taip pat ir mūsų motina – palaimintoji Kalkutos Teresė. Jiems trims esant danguje, galime tikėtis didžiųjų dalykų Bažnyčiai!” Du seni geri draugai, “du liudytojai” (plg. Apr 11), du baltieji ereliai, du tėvai pagaliau susitiko Tėvo namuose. Žinant mūsų mylimojo popiežiaus artimą ryšį su Mergele Marija, visai nenuostabu: tikriausiai jis ir bus išrūpinęs šitą nepaprastą malonę pasitikti savo bičiulį tą dieną, kai jo žemiškoji tėvynė šventė dangiškąją Motiną... Tą dieną, kai pasauliui buvo dovanota Motina Teresė – mūsų dangaus Motinos ikona, tokia brangi tiek Jono Pauliaus II, tiek Marie Dominique Philippe širdžiai. Tai Petro ir Jono susitikimas, dviejų apaštalų, karštai mylėjusių Mokytoją, nors ir tokių skirtingų...

Mūsų tėvelis visą gyvenimą troško Dievo, troško regėti Jį veidas į veidą, pažinti Jį taip, kaip patys esame pažinti. Visu protu bei visa širdimi nuolat ieškojęs Tiesos, pagaliau gali Ją kontempliuoti tokią, kokia Ji yra: amžinojoje Šviesoje, gimusioje iš Šviesos, Sūnuje, nuo amžių ir per amžius esančiame *in sinu Patris*; kontempliuoti Šventojoje Dvasioje – Tėvo ir Sūnaus bučinyje – amžinojoje meilėje ir vienybėje.

Tėvo Marie Dominique paskutinės dienos šioje žemėje praėjo slėpiningoje tyloje, tokioje panašioje į Jono Pauliaus II tylą jo žemiškosios kelionės pabaigoje, į Mergelės Marijos meilės tylą, prieš Jai paliekant šį pasaulį. Toji tyla tikrai buvo jo trokštamos amžinosios kontempliacijos provaizdis ir preliudas, pamokęs mus daug giliau nei prasmingiausi žodžiai...

Tėvelis troško, kad ir mes, jo vaikai, taip trokštume ir ieškotume Tiesos, taip vaikščiotume Šviesoje (plg. 3 Jn 4) ir mylėtume vieni kitus, kaip mylėjo, ieškojo, troško mylimasis Viešpaties mokinys, šv. Jonas, kurio paveikslas ir panašumas, kurio ikona tėvelis mums visiems buvo. Per jį Viešpats panorėjo žmonėms dovanoti naują vienuolinę šeimą – nelabai gausią, nelabai žinomą, ne visų mėgstamą... Šeimą, per kurią Jo šeimoje – Bažnyčioje – būtų gyva mylimojo mokinio dvasia: “jei noriu, kad jis pasilikėtų iki ateisio...” (Jn 21,22). Tėvelis nepailsdamas mokė mus su meile budėti ir laukti grįžtančio Viešpaties – laukti, kaip Mergelė Marija, kaip mylimasis

mokinys... Jam Jėzus jau sugrįžo, o mums lieka tėvo palikimas – tiesos ieškojimo išaštrintu protu atpažinti laiko ženklus, meile liepsnojančio troškimo išgryninta širdimi laukti, su jaunatviška viltimi ilgėtis Mylimojo, kad per mus visa Bažnyčia ir visas susenęs, atšalęs bei aptemęs pasaulis grįžtų pas sugrįžtančią Pirmąją meilę (plg. Apr 2,4), išduotą dar rojuje... kad ir Dvasia, ir sužadėtinė Bažnyčia galėtų kviešti: “Ateik!” “Amen! Ateik, Viešpatie Jėzau!” (plg. Apr 22,17.20).